Tit - Comentarii Jean Koechlin

Regăsim în Epistola către Tit subiectele care ne-au preocupat în 1 Timotei: rânduiala în adunări, învăţătura sănătoasă, opusă celei a falşilor învăţători, roadele acesteia în purtarea celor credincioşi. Pavel i-a dat lui Tit răspunderea de a alege şi de a rândui bătrâni (la plural) în fiecare adunare (Fapte 14.23). Suntem departe de principiul atâtor Biserici în care un singur om cumulează aceste funcţii şi, de regulă, ajunge să fie depăşit de ele şi să nu le poată îndeplini. Demnitate, seriozitate, ospitalitate, stăpânire de sine – astfel sunt trăsăturile morale indispensabile ale unui supraveghetor.Nu este deloc măgulitor portretul cretanilor schiţat de propriul lor profet şi confirmat de apostol. Trăsăturile, mai mult sau mai puţin acuzate, ale omului firesc nu sunt şterse prin întoarcerea lui la Dumnezeu. Unul rămâne mai înclinat să poarte o minciună, altul spre lene sau spre mândrie. Fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie să înveţe să-şi cunoască propriile tendinţe şi, cu ajutorul Domnului, să vegheze apoi să nu le permită să se manifeste. Aşadar nesupunerea! Cea a copiilor faţă de părinţii lor (sf. v. 6) riscă să se arate mai târziu faţă de învăţătura divină (v. 10). Şi Dumnezeu nu recunoaşte lucrările celui ce nu se supune autorităţii Cuvântului Său (sf. v. 16).

Alături de aceia care sunt rânduiţi „bătrâni“ în adunare (cap. 1.5-9), fiecare creştin, tânăr sau vârstnic, frate sau soră, trebuie să aibă o bună mărturie (v. 2-10). Îndemnul adresat robilor se aplică tuturor răscumpăraţilor Domnului. Puţini sunt aceia care nu au un şef peste ei şi, în orice fel, fiecare trebuia să se poată numi, ca şi Pavel, rob al lui Dumnezeu (cap. 1.1). Să fim „ornamente“ care pun în valoare învăţătura dată de Învăţătorul nostru (v. 1; comp. cu 1 Împăraţi 10.4,5).Versetele 11 şi 12 ne înfăţişează harul lui Dumnezeu manifestându-se sub două forme: 1. aduce tuturor oamenilor o mântuire pe care n-o puteau aştepta prin ei înşişi; 2. îl instruieşte pe copilul lui Dumnezeu, învăţându-l să trăiască cumpătat în viaţa personală; drept în relaţiile cu alţii; cu evlavie în relaţiile cu Domnul. Întreaga viaţă creştină este legată de aceste trei adverbe, iar ceea ce o susţine este speranţa care umple sufletul de fericire în prezent (v. 13; cap. 1.2; 3.7).„Dumnezeului nostru Mântuitor, ... marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Isus Hristos“ (v. 10, 13; vezi şi cap. 1.3,4; 3.4,6): acest titlu, cuprins în Numele lui Isus (Dumnezeu Mântuitor) ne aminteşte că noi Îi datorăm Lui totul. Cu toate acestea, să nu uităm niciodată că El ne-a mântuit nu pentru noi înşine, ci pentru El Însuşi (v. 14).

Purtarea noastră faţă de autorităţi şi faţă de toţi oamenii trebuie, în mod necesar, să fie deosebită de tot ce eram „şi noi“ înainte de întoarcerea la Dumnezeu. Şi această amintire a tristei noastre stări de altădată este în măsură să ne facă „plini de blândeţe faţă de toţi oamenii“ (v. 2; Filipeni 4.5). Departe de a ne ridica deasupra lor, noi putem să-i invităm, prin propriul nostru exemplu, să profite de acelaşi har care ne-a regenerat pe noi (prin spălarea naşterii din nou).În această epistolă, faptele bune sunt menţionate de şase ori (cap. 1.16; 2.7,14; 3.1,8,14). Sub pretext că ele nu au valoare pentru mântuire (v. 5), noi riscăm să le subestimăm importanţa şi să ne despărţim de alţi creştini mai puţin instruiţi asupra altor aspecte doctrinare. Dimpotrivă, noi trebuie să fim „cei dintâi în fapte bune“, şi aceasta cu un dublu scop: întâi pentru a fi de folos oamenilor (v. 8), apoi pentru a nu fi neroditori (v. 14). Domnul are plăcere să producă roade în viaţa alor Săi şi tot El apreciază natura lor. Bună este numai lucrarea făcută pentru El. Vânzând parfumul pentru a da săracilor, Maria ar fi făcut o faptă bună înaintea ochilor lumii, dar, vărsându-l pe picioarele Domnului, a ştiut să facă o lucrare bună pentru El (Matei 26.10).